

rozsudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu k opětnému pojednání a rozsouzení ve směru přestupku §u 64 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávající se důvodu čís. 9 a), správně 10 §u 281 tr. ř., jest odůvodněna. Nelze ovšem popřít, že ustanovení §u 5 jež se nalézá v II. oddílu zákona o nemocech zvířecích čís. 177/1909 ř. zák. s nadpisem »Jak se zabráňuje zavlečení nakažlivých nemocí zvířecích ze zemí, jež nepatří k obvodu působnosti tohoto zákona« a připouští vydání záповědi dovozu a průvozu zvířat, vypukne-li v některé zemi, nenáležící k obvodu, kde tento zákon platí, nakažlivá nemoc zvířecí a je-li se obávati, že by byla zavlečena do tohoto území, dle svého znění krylo by i dnes vydání takového zákona na Moravě proti dovozu ze Slovenska, ježto na Slovensku neplatí dosud v příčině nakažlivých nemocí zvířecích zákon ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., v zemích dříve českých platný, nýbrž zákon uherský, a zákon ten, mluvě o »zemích, nepatřících k obvodu působnosti tohoto zákona« měl ovšem na zřeteli kterékoli území, jehož odchýlné zákonodárství a zařízení ve věcech veterinářských nezaručovalo stejnou měrou ochranu dobytka v obvodu působnosti tohoto zákona proti nákaze, jako tento zákon. Než toto čistě formalistické stanovisko nevyhovovalo by, jak správně zmateční stížnost na to poukazuje, vzhledem k nynějším změněným státoprávním poměrům pravému smyslu zákona. Chtěltě zákon předpisy II. oddílu, jak nasvědčuje tomu celá úprava tohoto oddílu a doslov jednotlivých jeho §§ů, uzavřítí právě země, v říšské radě zastoupené, proti zavlečení nemocí dobytčích z cizozemská do tuzemska. Že k cizozemsku čítalo se tehdy i dřívější Uherško, k Rakousku v užším poměru státoprávním stojící, na věci ničeho nemění, uváží-li se, že právě se strany Uherska přímo úzkostlivě bylo na to hleděno, by jeho státní samostatnost v každém směru byla zdůrazňována. Za nynějšího poměru Slovenska a Podkarpatské Rusi k českým zemím republiky, jak upraven jest §§y 2 a násl. ústavní listiny, jeví se přes různost v obojím zákonodárství užívání předpisu §u 5 zákona o nemocech zvířecích k uzavírání jedné části republiky proti jiné části neudržitelným, čímž vratkým stalo se ovšem i podřadění překročení zákazu dovozu z území slovenského do bývalých zemí českých pod § 65 zák., třebaže se vyhláška zemské správy politické, jejíž zákaz byl překročen, dovolává §u 5 zákona o nem. dob. Překročení zákazu může přijítí v úvahu jen po případě jako přestupek podle §u 64 cit. zák. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti obžalovaného, rozsudek zrušití jako zmatečný a dále naříditi, jak shora uvedeno.

Čís. 1568.

Samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložití trest na svobodě až do šesti měsíců a jest ustanovením §u 265 tr. ř.

obmezen jen potud, že úhrnný trest nesmí překročiti nejvyšší trest, který jest stanoven na trestný čin, těžším trestem ohrožený.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Kr II 410/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně, ze dne 27. června 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173, 174 II. a), c) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezpodstatnou jest výtká, uplatňovaná zmatkem podle §u 281 čís. 11 tr. ř., že nalézací soud stěžovatele odsoudil bez použití §u 265 tr. ř. podle návrhu veřejného obžalobce ku nejvyššímu trestu, ačkoliv okresním soudem v Židlochovicích byl odsouzen dne 10. října 1922 pro pokus přestupku krádeže podle §u 8 a 460 tr. zák. do vězení na 48 hodin, kdežto žalovaný čin podle spisů se stal 5. září 1921, takže zde byly předpoklady pro použití §u 265 tr. ř. Z těchto vývodů zmateční stížností jest zřejmo, že vychází z mylného předpokladu, že § 6 zákona ze dne 22. prosince 1921 čís. 471 sb. z. a n. obsahuje novou trestní sazbu, jejíž nejvyšší hranice dosahuje šesti měsíců trestu na svobodě. Tomu tak není a poukazuje se stěžovatel v této příčině na důvody plenárního rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 21. března 1923 č. pres. 1197/22, sb. Vážný č. 1170. Jest proto při rozhodování, zda jest dán důvod zmatečnosti čís. 11 §u 281 tr. ř. proto, že nebylo použito podle doslovu rozsudku §u 265 tr. ř., jen zkoumati, zda nalézací soud překročil nezměněnou zákonnou sazbu §u 178 tr. zák., která činí pět let těžkého žaláře. Toho však ani zmateční stížnost netvrdí, ježto trest, vyměřený obžalovanému rozsudkem okresního soudu v Židlochovicích ze dne 10. října 1922 tuhým vězením 48 hodin a tímto napadeným rozsudkem zemského trestního soudu v Brně šesti měsíci těžkého žaláře nepřesahuje nejvyšší trestní sazby §u 178 tr. zák. I když tedy podle doslovu rozsudku nebylo při výměře trestu přihlíženo k §u 265 tr. ř., nebylo tím obžalovanému ublíženo takovým způsobem, že by rozsudek trpěl důvodem zmatečnosti podle čís. 11 §u 281 tr. ř. Mohlo by tedy již jíti jenom o to, zda člen zemského trestního soudu v Brně, který projednával tuto trestní věc vzhledem na návrh státního zastupitelství, obsažený v obžalobě, aby byl trest vyměřen v mezích §u 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n., vykročil ze své trestní pravomoci, vyměřiv trest větší 6měsíci trestu na svobodě. Ani to se nestalo. Zde nelze postupovati tak, jak to činí zmateční stížnost, která sečítá trest, vyslovený oním rozsudkem okresního soudu v Židlochovicích ze dne 10. října 1922, a trest vyslovený tímto napadeným rozsudkem, a dospívá pak ovšem k úhrnnému trestu, který převyšuje 6 měsíců, nýbrž jest jenom zkoumati, zdali samosoudce v této trestní věci překročil mez, určenou mu při výměře trestu §em 6 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. Neboť podle §u 7 odstavec čtvrtý a §u 5 tohoto zá-

kona jest se samosoudci, který věc projednává, prohlásiti nepřislušným, uzná-li, že sazba, navrhovaná veřejným obžalobcem podle §u 6, není dostatečnou pro čin, který je předmětem obžaloby. Z tohoto ustanovení plyne, že samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložiti trest na svobodě do 6 měsíců a že jest ustanovením §u 265 tr. ř. obmezen jen potud, že úhrnný trest nesmí překročiti nejvyšší trest, který jest stanoven na trestný čin, těžším trestem stížený. Že nebyl překročen nejvyšší trest, §em 178 tr. zák. stanovený, bylo již shora řečeno. Jelikož pak samosoudce neuložil obžalovanému v trestní věci pro zločin krádeže, která byla předmětem obžaloby, o níž rozhodoval podle §u 6 právě zmíněného zákona, trest vyšší, než mu určoval § 6, nýbrž právě jenom nejvyšší sazbou trestu na svobodě, o které se v tomto §u mluví, nepřekročil ani předpis §u 6 zák. č. 471/21. Není proto dán ani důvod zmatečnosti podle §u 7 zák. ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n.

Čís. 1569.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Mimořádné, válkou vyvolané poměry dlužno spatřovati též v tom, že obyvatelstvo následkem dlouholeté úplné desorientace o cenách předmětů potřeby jakož i následkem toho, že pro veliký nedostatek těchto předmětů bylo nuceno po léta platiti prodatelům jakoukoliv cenu, aby jen zboží dostalo, bylo zvyklé platiti za předmět potřeby bez smlouvání jakoukoliv požadovanou cenu, třebaš již nedostatku zde nebylo.

Pokud lze s hlediska §§ů 34, 35, 267 tr. zák. a §u 265 tr. ř. uložiti vedlejší trest na penězích za nově na jevo vyšlý trestný čin, byla-li dosavadními tresty na svobodě vyčerpána trestní sazba onoho trestného činu, jenž ze všech střetnutých se stížen jest nejtěžším trestem.

(Rozh. ze dne 26. března 1924, Kr II 436/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Mor. Ostravě ze dne 16. července 1923, jímž byl obžalovaný uznán vinným přečinem předražování podle §u 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se zmatku čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. namítá stížnost, 1. že v době, o kterou jde, stačila již výroba uhlí pro veškeru spotřebu, takže ohledně uhlí nebylo již zde mimořádných poměrů válkou vyvolaných, 2. že ceny, stěžovatelem požadované, nebyly zřejmě přemrštěnými, jelikož jednak nebyly vyšší, než ceny jinak všeobecně placené, jednak stěžovatelův výdělek byl přiměřeným jeho obtížné a nákladné práci, totiž vyhledávání osob, prodávajících nasbírané neb ušetřené uhlí, svážení uhlí z různých končin revíru, ukládání ho a dopravení ho ku zákazníkům. Stížnost jest zřejmě v nepravu, tvrdíc, že ohledně uhlí